

Zomeravondwandeling 5 (dinsd. 31 juli 2007).

Na de natte verrassing van de vorige week zijn de deelnemers goed voorbereid op de weermogelijkheden. Toch wagen velen deze avond de gok en dus blijven paraplu's en regenjassen in de auto's achter. Achteraf een goede keuze, zo bleek bij terugkomst tegen 21.30 uur. De optimistische houding werd veroorzaakt door een heerlijke warme zon, de weersverwachtingen en een blauwe hemel met af en toe een verdwaalde wolk (of was het een grote grauwe vogel?).

Gids Hub gaat voorop en kiest deze avond voor linksaf bij het station en spoedig steken we rechts de spoorlijn over om aan een fikse klim te beginnen. In totaal 26 voetjes, met in hun rug de warme zon, zijn blij met de schaduw van de hoge bermbegroeiing langs de route. De voetjes werden versterkt door 4 korte pootjes (Nee... we bedoelen niet de onderdanen van Wouter en de gids maar hebben het over h.h.h. Frits ofwel het hijgend hondje).

Tijdens de klim bekijken we deze avond voor de eerste keer over het zonnige landschap in de regio en eenieder beaamt dat je oog moet hebben voor de omgeving om je heen. Natuurlijk staan we stil bij diverse plantjes, diersporen, vruchten. Even menen we massaal zevenblad in de berm te herkennen maar moeten na nadere beschouwing erkennen dat het handelt om de wilde wingerd, een klimplant welke in de herfst vuurrood kleurt.

Muizengaatjes met een fikse berg aan uitgeworpen grond leggen de link naar de das wiens burcht op eenzelfde wijze, maar in veel forser formaat, herkenbaar is.

Gelukkig verlaten we bij de eerste mogelijkheid de verharde weg en kiezen voor de veldweg rechtsaf, richting het Schluusmanskrutske uit 1850. Waarschijnlijk is er verwantschap tussen de genoemde Schluusmans en onze gids. Ook hier weer aandacht voor de meer gebruikelijke bermbegroeiing. Bij het krutske of kruisje staan we weer even stil om vervolgens rechtsaf te gaan. We vertoeven in het voormalige ruilverkavelingsgebied waarin de mens dacht alles onder controle te hebben en de natuur te kunnen regelen. Pas na jarenlange problemen en overlast wil men erkennen dat niet alle aanpassingen succesvol

zijn geweest. Zo is de rand van de maïsakker een "natuurlijke" waterbuffer door het ophogen van de landweg maar rijst zou op diverse plekken een veel betere keuze zijn geweest. Vele meters maïs staan in het water maar natuurlijk wijzen onze deskundigen naar het natte weer van de maand juli en vergeten de misser om te zorgen voor een gedegen aanleg van een natuurlijk afvoer van water.

Een mooie lus naar links zorgt voor een paradijs voor Wouter want hij maakt kennis met de vlier, de wilde kruisbes, de braam en de sleepruim. Hij heeft ze allemaal geprobeerd maar blijkt toch een voorkeur te hebben voor de donkere soorten. Een soort plukt en eet hij massaal en de andere verzamelt de lieve jongen voor zijn vader. Deze zal blij zijn met onze kleine wilde pruimen. Andere wandelaars zijn allang bezig met het uitwisselen van allerlei recepten en ervaringen. Natuurlijk genieten we weer van fraaie beelden over het zeer gevarieerde landschap.

Helaas denken enkelen dat deze rustige gebieden geschikte locaties zijn om hun afval op diverse plekken achter te laten. De lokale overheid herkent dit illegale puin niet of wil dit verschijnsel niet zien. Deze werkwijze kan de regio een ster kosten (uitgeroepen tot 5 sterrenlandschap) en tot nog meer illegale stortingen stimuleren. Tja, in de politiek dien je keuzes te maken maar anderen (inwoners en ondernemers) hebben vaak een heel duidelijke en eenvoudige mening met de daarbij behorende oplossing.

Bij een T-splitsing mogen we rechtsaf en gaat het weer omhoog, richting Elkenrade. Een oude linde (geknot) met kruis wekt onze bewondering. Bramen en wilde kruisbes zorgen voor vertraging en een jonge reuzenbovist (nu nog 15 cm. in doorsnede) heeft nog weken nodig om zijn volwassen omvang te tonen. Ballonvaarders genieten van een zonnige regio ver onder die mand.

En dan Elkenrade, een schitterend, rustig en bijzonder hooggelegen plekje, omringd door groen. Mooie, oude woningen vertragen het tempo en uitbundige tuinen leiden onze blik af van de weg voor ons. Veel bebouwing herinnert aan een rijk agrarisch leven en verleden. Bouwstijl en materiaalgebruik zal menig hart sneller laten kloppen want we herkennen op

vele plekken de harde mergelsoort uit de nabij gelegen Kunradergroeve. Ook de huisnummering lijkt uit een ver verleden te stammen.

Even later ligt Elkenrade weer achter ons en onze gids kiest voor een dalend bospad rechts. Metershoge bermen en begroeiing zorgen voor een redelijk schemerige afdaling met veel diep uitgeslepen passages. Overal zijn er sporen te vinden van de stromende watermassa's en de meegevoerde spullen zoals forse kiezels en takken. De naam Woeste Gracht wordt voor onze deelnemers vanzelf duidelijk en herkenbaar. Herhaaldelijk kruisen we tijdens de afdaling de talrijke dassenwissels want links is er een uitgebreide locatie van dassen te herkennen.

Slakken bij de vleet zoals de oranje wegslak, de wijngaardslak en heel veel kleine huisjesslakken op struiken en bomen. Uiteindelijk bereiken we meer open gedeeltes van die Woeste Gracht en ook nu weer genoeg vlier en bramen. Bij de verharde weg gaat het thans weer richting Wijlré (linksaf) en genieten we van de rode, fel stralende, ondergaande zon. Bramen, alweer, zorgen voor vertragingen maar de groep weet toch als een geheel Wijlré te bereiken. Iedereen is vol lof over deze avond. Door de enorme conditie van

de gids gaan de laatste wandelaars die avond ruim een uur later en enkele Euro's lichter naar huis. Het vloeistofgehalte bij de gids was enigszins toegenomen maar gelukkig was er enige solidariteit aanwezig om deze last te verdelen.

